

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 3 / 2023

Hallituksen uusi jäsen esittäytyy	2
Huomioita paperi- ja kirjapinojen väleistä	4
Kirjauutuuksia	6
Pieni suuri matkakertomus	7
Yhteystiedot	8

HYVÄ M. A. CASTRÉNIN SEURAN JÄSEN, YSTÄVÄ JA YHTEISTYÖKUMPPANI

M. A. Castrénin seurassa on ryhdytty päivittämään strategiaa, joka tullaan käsittelemään ja hyväksymään vuoden 2024 vuosikokouksessa. Strategiaa varten toteutetaan kysely internetissä anonyymisti Microsoft Formsilla. Linkki on kotisivulla www.macastrén.fi kuin myös itse kyselykaavake, mikäli haluat printata sen ja lähettää vastauksesi perinteisenä kirjepostina seuran toimistoon.

Vastausaikaa on 31.10.2023 saakka.

Kyselyyn vastanneiden kesken arvotaan viisi kirjapalkintoa. Jos haluat osallistua arvontaan, sinulta kysytään yhteystietojasi kyselyn lopuksi. Yhteystiedot kerätään vain arvontaa varten eikä tietojasi yhdistetä vastauksiisi.

Strategia ja mihin sitä tarvitaan

Strategiassa määritellään ne asiat, jotka ovat tärkeitä seuralle ja tukevat sen työtä tavoitteiden saavuttamiseksi. Strategia on valintoja siitä, mihin seura keskittyy: mitä tarkoitusta ja keitä varten se on olemassa – mihin se käyttää aikaansa, osaamistaan ja resurssejaan kansainvälisen toimintaympäristön muutosten keskellä.

Seura päivittää strategiaansa viiden vuoden välein.

Kiitos jo etukäteen!

M. A. Castrénin seura

Ajankohtaisista suomalais-ugrilaisen maailman asioista saa tietoa seuran toimistosta, puhelimitse tai sähköpostitse sekä FB-sivulta – pidetään yhteyttä!

HALLITUKSEN UUSI JÄSEN ESITTÄYTYY

Helsingin yliopiston arkeologian dosentti **Pirjo Uino** on tehnyt pitkän virkauran Museovirastossa ja toimii nykyään tutkijana ja tietokirjailijana. Laajapohjainen yhteistyö arkeologien kanssa on johdattanut monille matkoille itään, aina Siperiaan saakka. Toivotamme uuden jäsenen tervetulleeksi hallitukseen!

1. *Kuka olet, mitä teet?*

Olen Helsingin yliopiston arkeologian dosentti ja tietokirjailija. Jäin joitakin vuosia sitten eläkkeelle Museovirastosta, jossa toimin viimeksi Itä- ja Pohjois-Suomen kulttuuriympäristöpalvelut -yksikön yli-intendenttinä. Työni valtionhallinnossa painottui arkeologisten kohteiden ja rakennusperinnön suojeluun. Eläkkeellä olen voinut keskittyä itselleni läheisimpiin tutkimusaiheisiin, luovutettuun Karjalaan ja arkeologian tieteenhistoriaan. Tällä hetkellä keskeneräisistä töistäni tärkein on hanke, jossa olen tutkinut suomalaisten arkeologien toimintaa Itä-Karjalassa jatkosodan aikana. Tarkoitus on julkaista aihetta käsittelevä tietokirja.

2. *Ensikosketuksesi suomalais-ugrilaiseen maailmaan?*

Isäni FL **Aarre Rauhala** oli opiskellut suomalais-ugrilaista kansatiedettä ja puhui usein sukukansoistamme. Sitä kautta minäkin kiinnostuin niistä, jopa siinä määrin, että kirjoitin Koulutoverini-kirjaan 1964 hartaimmaksi toiveekseni päästä Viroon, Unkariin ja Itä-Karjalaan. Ei ehkä ihan tavanomainen 11-vuotiaan tytön haave! Suomen kielen opettaja sattui myös antamaan minulle esitelmän aiheeksi ”Suomalais-ugrilaiset kansat”. Niinpä olin vaikuttunut, kun pääsin 1966 isän kanssa turistimatalle Tallinnaan ja

Tarttoon, samoin Leningradiin ja Novgorodiin. Junamatka Viipurin kautta Kannaksen poikki oli jotenkin riipaiseva, kun radan varsilla näkyi merkkejä entisestä suomalaisasutuksesta, ja karjalaisten kohtalo konkretisoitui silmien edessä. Itä-Karjalaan pääsin vasta 1976, kun me opiskelijat teimme arkeologian professori **C. F. Meinanderin** johdolla matkan Petroskoihin. Unkarin aika tuli sitten myöhemmin. Suomalais-ugrilaisen kansatieteen cum laude -opinnot antoivat aiheesta lisää ymmärrystä.

3. *Suomalais-ugrilainen urapolkusi tähän mennessä?*

Arkeologian lisensiaatintyöhöni liittyen osallistuin 1984–86 Olhavanjoen varrella sijainneen viikinkiaikaisen Staraja Ladogan kauppapaikan kaivauksiin. Opiskelin venäjän kieltä yliopistossa aktiivisesti, ja Laatokan piiri alkoi kiinnostaa. Niinpä valitsin väitöskirjani aiheeksi Muinais-Karjalan eli Kannaksen ja Laatokan luoteisrannan asutushistorian. Arkeologiset kenttätyöt Käkisalmen linnassa ja lähialueilla tuottivat uutta tietoa väitöskirjani (1997) tarpeisiin. Tutkiessani karjalaisten alkuperää ”karjalaistuin” itsekin. Toimin vuosia Tverinkarjalaisten ystävät ry:n hallituksessa sihteerinä. Arkeologian alan suomalais-venäläisen yhteistyön puitteissa tutustuin myös sukukansoja edustaviin kollegoihin, ja heidän kautta sain tilaisuuden osallistua alan konferensseihin eri puolilla Venäjää. Suomensukuisen väestön alueista tutuiksi ovat itämerensuomalaisen kielialueen lisäksi tulleet Komi, Mari, Udmurtia, Hanti-Mansia ja Jamalin Nenetsia. Olen kulkenut myös kadonneiden suomalais-ugrialaisten kansojen kuten merjalaisten jäljillä.

4. *Mitkä asiat koet läheisiksi M. A. Castrénin seurassa?*

Isältä perimäni **M. A. Castrénin** teos ”Tutkimusmatkoilla pohjolassa” on herättänyt syvän kunnioitukseni Castrénin uskomattoman monipuolista elämäntyötä kohtaan. Seuran jäsenten monitieteinen kokoonpano avaa uusia näköaloja ja on hedelmällinen alusta monenlaiselle yhteistyölle myös muistiorganisaatioiden piirissä, ja siinä olen mielelläni mukana. Seura on tehnyt arvokasta ja pitkäjänteistä työtä kielisukulaisten keskuudessa, jotka elävät Venäjällä osin toisenlaisessa todellisuudessa. Tällä hetkellä kosketukset ovat puolin ja toisin valitettavasti joutuneet yhä ohenevan langan varaan, jonka katkeamista pitää yrittää välttää viimeiseen asti.

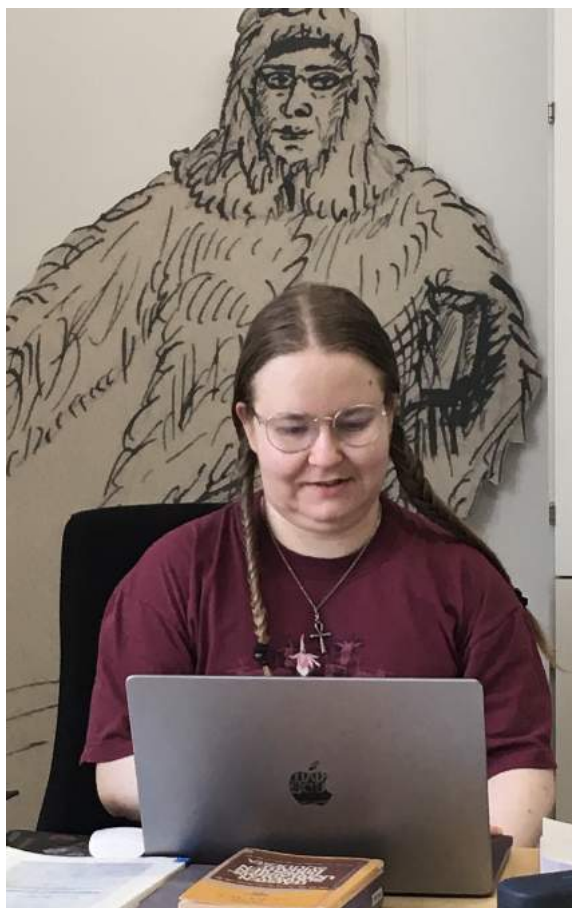
5. *Miten toivoisit suomalais-ugrilaisen yhteistyön arkeologian alalla kehittyvän tulevaisuudessa?*

Suoraan sanoen tällä hetkellä on vaikea nähdä tulevaisuuteen; sen verran haasteellinen on maailman tilanne Venäjän hyökkäyssodan vuoksi. Suomen ja Venäjän arkeologeilla on ollut jo vuosikymmeniä vakiintunutta yhteistyötä, joka on nyt varsinkin organisaatiotasolla säästöliekillä. Henkilötasolla läheiset ystävyysuhteet ovat kuitenkin olemassa, joskin yhteydenpitoa värittää tietty varovaisuus, puolin ja toisin. Arkeologiassa tieteellisten kysymysten ratkaiseminen edellyttää kuitenkin rajat ylittävää, kansainvälistä yhteistyötä. Mahdollisuudet konkreettisiin yhteishankkeisiin ovat juuri nyt vähäiset, mutta onneksi valtaosa uusimmasta tutkimustiedosta julkaistaan molemmilla tahoilla verkossa niin, että uudessa rautaesiripussa on sentään kurkistusaukkoja.

SUKUKANSAPÄIVÄT TULOSSA – SINNE!

Sukukansapäiviä vietetään lokakuun ajan eri puolilla Suomea. Perinteinen tapahtumakalenteri ja sen päivittyvä versio FB-tapahtumana julkaistaan viikolla 39.

M. A. Castrénin seuran perinteinen sukukansapäivän seminaari järjestetään keskiviikkona 25.10.2023 klo 18-21 Ravintola Villissä Wäinössä teemasta *Suomalais-ugrilaiset käänöskirjallisuudessa*. Paikalle kutsutaan kirjailijoita Virosta ja Unkarista ja heidän kääntäjiään. Lopullinen ohjelma julkaistaan syyskuussa seuran kotisivuilla ja FB:ssa. Seminaari pohjustaa seuraavana päivänä alkavia Helsingin Kirjamesuja tuoden esille suomalais-ugrialaisten kansojen kirjallisuuksia ja niiden merkitystä tänäkin aikana.

Tuuli Savela, virallinen potretti.

HUOMIOITA PAPERI- JA KIRJAPINOJEN VÄLEISTÄ

Minulla oli ilo toimia M. A. Castrénin seuran korkeakouluharjoittelijana toukokuun lopulta heinäkuun loppuun kesällä 2023. Saapuessani seuran toimintaedellytykset ovat harvinaisen surullisessa tilanteessa: niin kauan kuin nykyinen sotatilanne Ukrainassa jatkuu, ovat suhteemme Venäjän uralilaisiin kansoihin poikki, eikä seura voi toimittaa tehtäväänsä eli ”luoda yhteyksiä ja edistää vuorovaikutusta Suomen sekä Venäjällä asuvien uralilaisia kieliä puhuvien kansojen välillä”. Niinpä seuran on täytynyt keksiä itsensä uudelleen ja suuntautua osin uudenlaiseen toimintaa siksi aikaa, kun tämä 2020-luvun rautaesirippu pitää. Hyvä esimerkki tästä on kontaktien luominen muualla kuin Venäjällä asuviin uralilaisiin kansoihin, kuten M. A. Castrénin seuran kesäkuinen kulttuurimatka Viroon. Epäilemättä seuran suhteet lämpenevät suomalaisten, virolaisten, unkarilaisten, liiviläisten ja saamelaisten kesken.

Yksi miellyttävimmistä työtehtävistä, joita minulle harjoittelupestin aikana annettiin, oli kirjojen lukeminen, mikä onkin paras luontaisetu akateemisessa ammatissa. Parasta on, että kirjojen lukemisesta maksetaan (kunnolla), eikä lukemastaan tarvitse tehdä edes esseitä tai juonireferaattia. Toki työtehtäviini kuului myös paljon taustalukemista, joka lopulta johti kirjalliseen työhön ja lähteisiin viittaamiseen, mistä lisää hieman myöhemmin.

Eräs tehtäväni oli työskennellä tämän kesän ajan seuran kirjaston kirjastonhoitajana. *Matias*-kirjaston kirjat piti saada viimekesäisen muuton jäljiltä kielittäin ja aakkosittain paikalleen. Työ oli fyysisesti raskaahkoa mutta palkitsevaa. Ongelmia tuottivat länsimaisesta poikkeavat kirjagenret ja ladontaperinne, aakkostus ja painovoima. Kyllä tuo pino vielä yhden kirjan kestää, ettei se kaadu... kuuluisia kirjanpinoajan viimeisiä sanoja.

Kenties erityislaatuisin osa työnkuvaani oli kuvataiteilija Helena Rytkösen taiteellisen ja kirjallisen jäämistön luettelointi. Tämä aineisto päätyi käsiimme lahjoituksena M. A. Castrénin seuralle. Helena Rytkönen, seuranaan kielentutkija Anikó Vettermann ja valokuvaaja Mikael Minkkinen, matkusti M. A. Castrénin seuran stipendillä Marin tasavaltaan 1993 tapaamaan mareja ja tutkimaan marilaista kulttuuria. Marin-matkasta seurasi kuvataidenäyttely ja esitelmiä mareista ja Marinmaasta. Rytkösen ja hänen seurueensa Marin-matkan kokemuksista on julkaistu vuonna 2010 kirja *Opferriten und Pfannkuchen. Eine Reise ins Land der Mari an der Wolga* (kustantamo Albunea Verlag München), joka löytyy myös Castrénin seuran kirjastosta. Silmiäni lävitse virtasi lukematon (tai luetteloinnin jälkeen, pikemminkin luettu) määrä valokuvia, dioja, luonnoksia, piirroksia, lahjoja, matkamuistoja ja jopa marinkielisiä kirjeitä, jotka luettelointiin, jotta aineistoa voitaisiin tarjota jollekin arkistolle mahdollista tulevaisuuden tutkimusta varten. Toivotaan, että Rytkösen jälkeen jäänyt aineisto saa ansaitsemansa uuden kodin arkistoissa, semminkin, kun on vielä jokseenkin epäselvää, milloin kukaan Venäjän ulkopuolella ylipäättään pääsee Marin tasavaltaan valokuvaamaan ja tapaamaan ihmisiä.

Edellä mainittujen tointen lisäksi tehtäväni oli laajentaa ja kirjoittaa uusia artikkeleita uudistuvaan ugri.net-portaaliin. Lähdeaineiston keruun merkeissä pääsinkin googlaamaan, mikä olikaan sen karjalankielisen räppäriä nimi (vastaus: Ondrei), ja selvittämään, onko enetsillä kirjakieltä ja mitä moninaisimpia muitakin asioita. Tavoitteena on kattava ja houkuttelevan näköinen yleisesitys uralilaisista kansoista, niiden kielistä ja kulttuureista. Toivottavasti esim. äidinkielen ja kirjallisuuden opettajakunta löytäisi uuden sivuston, ja sen materiaaleja voitaisiin käyttää yleissivistävänä opetusmateriaalina vaikka kouluissa, jotta tietoisuus sukukansoistamme lisääntyy ja tulevat fennougristintaimet kasvavat.

Hauskin tapaus harjoittelussani oli se, kuinka Rytkösen Marin-matkan esineistön tarkastelu mahdollisti vierailuni Kansallismuseoon suomalais-ugrilaisien kokoelmien intendentin seurassa. Se oli kaltaiselleni raskaan sarjan humanistille huippua! Hänen seurassaan pääsin kiertämään museon henkilökunnan tiloja ja tutustumaan museon laajaan käsikirjastoon, joka uudistetun Kansallismuseon myötä toivottavasti pääsee myös laajemman yleisön käyttöön. Toivon, että elämänpolkuni varrelle järjestyisi vielä projekteja, jossa kielentutkijana pääsisin tutkailemaan myös vanhoja suomalais-ugrilaisia esineitä.

Varsinaisten työtehtävieni ohessa toimistolla oleskelu tutustutti minua myös järjestötyön arkeen kesäaikaan. Voidaan todeta, että varsinkin heinäkuussa hiljaista on. Ei täällä kuitenkaan ikävystymään päässyt, päinvastoin, oman toimistotyön ohella kun pääsi kuulemaan parhaat sugriskenen juorut. M. A. Castrénin seurassa ollaankin suomalais-uralilaisen-kanssakäynnin näkökulmasta keskeisessä asemassa, koska piirit ovat tunnetusti pienet. Tarkkailuni perusteella seuran toiminnanjohtajalle kuuluu paljon erilaista järjestelytyötä, suunnittelua, ostosten tekoa ja edelleen myös vanhanaikaista paperityötä (kuten kirjekuorien sulkemista ja lähettämistä).

Kaiken kaikkiaan harjoittelukokemus oli antoisa, ja voin suositella harjoittelua M. A. Castrénin seurassa kaikille fennougristiikan opiskelijoille (ja miksei muillekin sukukansojen asiasta kiinnostuneille).

TUULI SAVELA
(lavastettu potretti)

ESA-JUSSI SALMINEN: SANKARIMATKAILIJAN

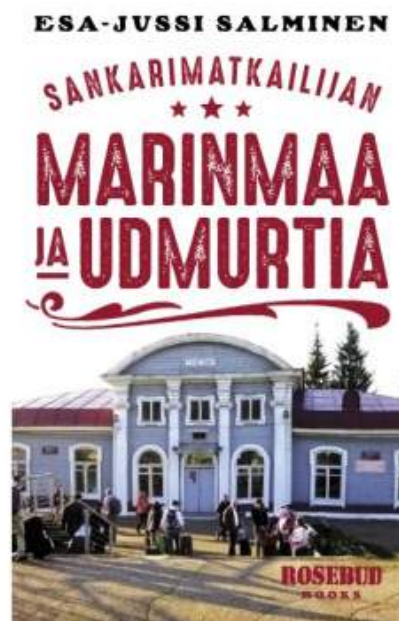
MARINMAA JA UDMURTIA

Rosebud / Umpihanki 2023. ISBN 978 952 7313 3633. Ovh. 27,00 €. www.rosebud.fi

Sankarimatkailijan opas Marinmaahan ja Udmurtiaan johdattaa alueiden historiaan ja nykypäivään niin valtiollisina muodostelmina kuin marin ja udmurtin kieltä puhuvien suomalaisten sukukansojen alueina.

Esa-Jussi Salminen kertoo elävästi omakohtaisten kokemusten kautta, kuinka sukukansojen venäläistäminen on ollut tietoista politiikkaa. Syventymällä niiden kielitilanteeseen ja poliittisiin kamppailuihin tarkastellaan samalla myös alueiden kirjallisuutta. Entistäkin ajankohtaisempien kieliasioiden lisäksi teos tutkii Marinmaata ja Udmurtiaa erikseen sekä opastaa maiden nähtävyyksiin, luontokohteisiin ja ajanviettopoihin. Siinä tarkastellaan myös alueen ruokakulttuuria ja vinkataan parhaimpiin ravintoloihin ja majoituspaikkoihin.

Esa-Jussi Salminen on suomentaja, toimittaja ja sukukansasiantuntija, joka on työskennellyt vuosia opetustehtävissä Joshkar-Olassa, Kolozsvárisissa ja Izhevskissä. Hän on suomentanut useita udmurttilaisen ja marilaisen kirjallisuuden teoksia.

JOUNI TOSSAVAINEN: KOMIN METSÄSTÄJÄT

– ERÄURHEILUA KOMINMAALLA

Aviador 2023. 389 s. Sid. ISBN 9789523811997. Ovh. 31,70 €. www.aviador.fi

Romaanissa kolme suomalaista miestä tekee työmatkan Venäjälle. Erämies, konsultti ja tutkija lähtevät Kominmaahan, jossa osataan tarhata hirviä. Tarhaustaitoja tarvitaan, kun hullun lehmän tauti tappaa Suomen hirvikantaa.

Venäjän metsästäjät on paitsi eräkirja ja perinteisten metsästystapojen kuvaus myös kannanotto fiktion keinoin nyky-Venäjän vähemmistökansoja polkevaan valtiopolitiikkaan. Aivan kuten hirviä tarhataan, ”tarhataan” myös vähemmistökansoja. Nyky-Venäjän pimeyden keskeltä romaanista kajastaa silti myös hentoa valoa. Millainen on Putinin jälkeinen Venäjä? Muuttuuko mikään? ”Matkustusinto loppui jo ennen Krimin valtausta.”

Venäjän metsästäjät on Jouni Tossavaisen 15. proosateos. Hänen edellisiä romaanejaan ovat *Taistelevat metsot* (2020) ja *Pojan usko* (2021). Tuorein julkaistu teos on valokuvaa ja runoa yhdistävä teos *Näköala Haminavuorelta* (2022).

M. A. CASTRÉRNIN SEURAN KULTTUURIMATKA

SUOMALAIS-UGRILASEEN VIROON 16.–21.6.2023

M. A. Castrénin seura järjesti ensimmäisen kulttuurimatkinsa vuonna 1991 Marin tasavaltaan. Tänä kesänä suunnattiin eteläiseen naapurimaahamme Viroon, koettiin vaikuttavia kulttuurielämyksiä ja käveltiin vähintään 10 000 askelta päivässä. Matkanjohtajana ja asiantuntijaoppaana toimii tietokirjailija Tapio Mäkeläinen, joka uupumatta teki meistä kaikista vielä enemmän asiantuntijoita.

Matkalle osallistui joukko innokkaita ja ideoivia matkalaisia, joista varsin moni oli äidinkielen opettaja (kiitos ÄOL!). Ohjelmasta vastasi Tapio Mäkeläinen yhdessä Fenno-Ugria Säätiön kanssa..

Matka alkoi aamuvahain Helsingin Länsisatamasta. Ensimmäinen viesti Tapiolle: Kaikki mukana – kohta nähdään!

Tallinnaan saavuttuamme haettiin neuvonantaja **Jaak Prozes** Fenno-Ugrian toimistolta, ja matka jatkui itään kohti pienkauppala Iisakua, Jaakin kertoessa samalla suomalais-ugrilaisen maailman ajankohtaisuuksista. Iisakussa nautittiin poluvernikkujen perinneruokia ja tutustuttiin paikalliseen museoon. Poluvernikut puhuivat aikoinaan vatjan kieltä ja olivat ortodokseja, mutta vaihtoivat myöhemmin kielen viroksi ja uskonnon luterilaisuudeksi säilyttäen kuitenkin vanhoja tapoja, uskomuksia ja kielenparttaan.

Matka jatkui Kodaveren kylän perinnekeskukseen, jossa pidetään yllä ja kehitetään alueella puhuttua erikoista ja arkaaista viro kieltä, Kodavere kiiliä. Keskusta johtaa **Ergo-Hart Västriik**, ja sen toiminta on uskomattoman vireää sisältäen kielenopetusta, perinnekulttuuriin liittyviä työpajoja, näyttelyitä ja konsertteja. Vaikuttuneina ensimmäisen päivän annista saavuimme illan suussa Tarttoon.

Seuraavana päivänä Tartossa odotti tietenkin Viron kansallismuseo ja erityisesti sen Uralin kaiku -näyttely. Iltapäivällä Tarton yliopistossa Etelä-Viron keskuksen lehtori **Sulev Iva** eli **Jüvä Sullõv** piti kiinnostusta herättäneen esityksen alueen erityisyyksistä: mulgit, setot ja võrokõsõd.

Päivän kruunasi Tarton marilaiset -yhdistyksen järjestämä iltatilaisuus Tarton kirjallisuustalolla: marilaista ruokaa, marilaista musiikkia ja marilaisia tansseja. Toki lopuksi taisimme laulaa suomalaisia lähtölauluja, kohottaa suomalaisia lähtömaljoja ja tietävästi osa porukasta jäi vielä tanssimaan marilais-suomalaisia tansseja. Kiitos Tarton marilaiset – toivottavasti nähdään vielä!

Seuraavana päivänä suuntasimme Kaakkois-Viroon ja tutustuimme kahteen instituuttiin, Võrun ja Seton

instituuttiin. Miten paljon arvokasta työtä tehdään kään, ja miten ulkonaisesti pienillä resursseilla!

Neljäntenä päivänä käytiin Värskan setomuseossa ja ansiokkaasti ostettiin sen kaupan hyllyjä tyhjemmiksi. Sitten matkattiin kuuluisaan Obinitsaan, kahdeksan vuoden takaiseen suomalais-ugrilaiseen kulttuuripääkaupunkiin. Tavattiin kylän vaikuttajat kirjailija **Ülle Kauksi**, entiset ylimmät käsynhaltijat **Evar Riitsaar** ja **Aare Hörn**, jotka edelleen pitävät Obinitsaa suomalais-ugrilaisella maailmankartalla. Kuultiin mahtava leelo-konsertti ennen lähtöä – kiitos Mokornulga leelokoor!

Seuraavana päivänä matkalla Mulgimaalle koettiin Tõrvan kaupunki, Helmen linnarauniot ja melkein Taageperen kartano. Tõrvan keskusaukiolla seisoi – kuin New Yorkin vapaudenpatsas – viime vuonna pystytetty Ukrainan presidentti **Volodimir Zelenskiä** esittävä patsas. Viisimetrisen patsaan toteuttamisessa olivat mukana paikalliset ukrainalaiset ja tukijoina paikalliset yrittäjät.

Perillä odotti Mulgin upouusi perinnekeskus, vain kaksi viikkoa aiemmin avattu upea, modernia tekniikkaa taitavasti hyödyntävä kulttuuritalo. Melkein kaikki opittiin alueen historiasta ja sen merkkihenkilöistä. Loppusalaus saatiin Mulgin kulttuuri-instituutissa toiminnanjohtaja **Kristi Ilveksen** kertoessa mulgin kielen ja kulttuurin opetuksesta ja mulginkielisten lehtien ja kirjojen tekemisestä.

Viimeinen pysähdyspaikkamme oli Viljandissa. Viimeistään sen perinнемusiikkikeskuksessa todettiin, että Viljandin kuuluisille musiikkifestareille on lähes pakko tulla. Kansanmuusikko ja musiikinopettaja **Piret Aus** esitteli keskusta ja piti vielä pienoiskonsertin lähtöillallisella keskuksen upealla kattoterassilla.

Minne seuraavaksi? Suunniteltiin jo matkalla, repussa lämpimiä muistoja sekä monta uutta ajatusta ja ystävää.

MARJA LAPPALAINEN

Jäsentiedote paperisena vai sähköisenä?Jäsentiedotteet lähetetään jäsenille joko sähköpostitse tai perinteisenä paperiversiona. Muutoksella pyritään hyödyntämään entistä enemmän sähköisiä kanavia viestinnässä sekä saavuttamaan säästöjä painatus- ja postituskuluissa.

Jos et ole vielä ilmoittanut, haluatko jäsentiedotteesi jatkossa sähköisesti vai paperiversiona,

* lähetä viesti osoitteeseen marja.lappalainen[a]macastren.fi tai

* soita 050 543 6888 tai

* lähetä postia: M. A. Castrénin seura, Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, 00130 Helsinki

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa:

* **Klikkaa itsesi sivuille, tykkää ja tule ystäväksemme:** Facebook: M. A. Castrénin seura MAC

* **Liity seuran sähköpostitiedotuslistalle** – lähetä sähköpostiosoitteesi marja.lappalainen[a]macastren.fi

M. A. Castrénin seura

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen	Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, 00130 Helsinki
+358 (0)50 54 36 888	(ovisummeri 7 A 2)
marja.lappalainen[a]macastren.fi	www.macastren.fi
	FB: M. A. Castrénin seura MAC

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä suomen sukukieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse. Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisjäseniltä 200 € ja ainaisyhteisjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT Maari Kallberg (pj.), kirjailija Olli Heikkinen, intendentti Anna-Mari Immonen (Museovirasto), äidinkielenopettaja Minna Inovaara, väitöskirjatutkija Tomi Koivunen (Turun yliopisto), viestintäpäällikkö Kati Mikkola (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura), toimittaja Kirsikka Moring, FT Merja Salo (vpj., Helsingin yliopisto), arkeologi Pirjo Uino.